

РЕШЕНИЕ

№ 281 София, 2013 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на седемнадесети май две хиляди и тринадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА

ЧЛЕНОВЕ: РУЖЕНА КЕРАНОВА

НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

при участието на секретаря Даниела Околийска и в присъствието на прокурора Руско Карагогов изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова дело № 791 по описа за 2013 година.

С присъда по нохд № 1103/10 г. Софийският градски съд оправдал подсъдимия Н. Г. Ц. по предявеното му обвинение по чл.282, ал.2, във връзка с ал.1 от НК.

С решение № 26 от 18.03.2013 г. по внохд № 978/12 г., образувано по протест на прокурора, Апелативният съд – гр.София потвърдил присъдата.

Срещу въззивното решение е постъпил касационен протест от прокурор при Апелативна прокуратура-гр.София, с който се заявява, че са налице основанията по чл.348, ал.1, т.т.1 и 2 от НПК и иска отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане за осъждането на подсъдимия за престъпление по чл.282 НК. Пред ВКС прокурорът при Върховната касационна прокуратура поддържа подадения протест.

Подсъдимият Ц. и защитата му не намират основания за изменение или отмяна на оспорения съдебен акт. Представя се писмено възражение.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 НПК, Върховният касационен съд установи, че подаденият протест е неоснователен, липсват предпоставките за осъществяване на правомощията на ВКС, очертани в чл.354, ал.1, т.т.2-4

НПК, поради което проверяването въззивно решение следва да бъде оставено в сила. Съображенията за това са следните:

1. В протеста са изложени множество съображения, които не позволяват да бъдат оценени като данни, по смисъла на чл.351, ал.1 от НПК, в подкрепа на което и да било от ангажираните касационни основания. Такива са съображенията, посветени на общите принципни изисквания към дейността на решаващия съд - чл.13, 14, 102 и 305, ал.3 НПК, тези, разкриващи общата теоретико-практична характеристика на длъжностното престъпление, както и теоретичните съждения за процеса на вземане на решение за покупка с „осъзнаване на потребността”. Друг е въпросът, че позоваването на разпоредбата на чл.305, ал.3 НПК не държи сметка за неприложимостта ѝ спрямо оспорвания съдебен акт, доколкото той не е от кръга, обхванат от чл.339, ал.3 НПК.

Заявеното относно взаимоотношенията на подсъдимия с Р. П., Т. П., С. и представители на търговското дружество, които, според прокурора, очертавали преднамереност в действията на подс.Ц., лична инициатива и активност – направлявал целия процес...това ставало с негово съгласие и изрично разпореждане, за осъществяване на въпросната доставка, очевидно не е съобразено с пределите на наказателния процес, които са определени от обвинителния акт. Посочената група обстоятелства и да има някакво наказателно правно значение, то определено не е свързано с престъпния състав по чл.282 НК. По друг начин стоят нещата със състава по чл.304б, ал.1 НК. Такова обвинение не е поставено на вниманието на решаващия съд, а и няма как, доколкото групата от обстоятелства, на които е поставен акцент в протеста, съвсем не е достатъчна за това. Разследването е проведено целенасочено и при игнориране на другите възможни хипотези за противоправно поведение.

2. Внимателното запознаване с мотивите на атакуваното въззивно решение и протеста дават основание да се констатира, че съображенията на решаващия съд по оценката на доказателствата и източниците им фактически не се оспорват. Изложените съображения се характеризират с пространност и яснота. Те обективират изпълнение на въззивната проверка, съответно на изискванията на чл.314 НПК – изцяло е проверена правилността на невлязлата в сила присъда, независимо от основанията, посочени от прокурора, инициирал въззивния контрол. Не е допуснато нарушение на чл.339, ал.2 НПК, като са изложени основанията, предопределили отхвърляне на възраженията на прокурора, поставени на вниманието на САС. Съответно на чл.304 НПК съдът е обосновал не само извода си за несъставомерност на извършеното по повдигнатото срещу подсъдимия обвинение по чл.282 НК, но

и че деянието не съставлява престъпление, различно от последното – чл.219 и чл.220 НК.

Както се спомена, нито едно от съображенията на въззивния съд отделно или в необходимата връзка с останалите не е оспорено. Нещо повече, установява се, че част от дейността на САС е останала незабелязана от прокурора. Всъщност, тъкмо в тази част се разкриват единствените данни, наведени от прокурора, в подкрепа на релевираното от него основание по чл.348, ал.1, т.2 НПК. С протеста се твърди, че въззивният съд е „направил първата крачка” като е отстранил процесуално нарушение, допуснато от първостепенния съд, игнорирал показанията на свидетелите Ц. и С., но „не е направил втората крачка” да оцени същите и да им отдаде нужното значение. Това твърдение се опровергава категорично от изложеното на л.16-17 и 24 от мотивите на решението. На указаното място достатъчно подробно са посочени основанията, предопределили недоверието в определени части от показанията на коментираните свидетели. На плоскостта на чл.117 НПК, съдът не е имал право да кредитира тези от тях, които съставляват субективни оценки и тълкувания.

3. При поддържаното с протеста искане за осъждане на подсъдимия по първоначално предявеното му обвинение по чл.282 НК и при съображенията на САС, посветени на престъпния състав по чл.220 НК, които не се оспорват, с протеста се навеждат доводи за това, че инкриминираната сделка не е била необходима въобще. В определена част доводите са некоректни, какъвто е случаят с нуждите на ВВС от строителство, осъществимо с мобилната производствена линия. Без значение е становището на ВВС за липсата на финансов ресурс за закупуване на материали и консумативи, въпрос, който принципно се решава с единния финансов план за материално техническо осигуряване, по изрично уредена процедура, достатъчно ясно установена по делото. По-важното в тази насока, необяснимо пренебрегнато от прокурора, е това, че с Докладна записка № 400-1340 от 23.02.2009 г. – том 5, л.75 и том 7, л.13, в изпълнение на писмо на началника на ГЩ на БА № 24-01-347 от 16.02.2009 г., св.С. (ВВС) е изпратил информация за потребността от изграждане чрез мобилна производствена линия за метални конструкции, както следва : покриване на съществуващ плувен басейн в едно поделение с площ от 3 000 кв.м, спортна зала в друго поделение с площ от 2500 кв.м, изграждане на сграда за щаб в трето поделение с площ 500 кв.м, изграждане на три склада в две други поделения с обща площ от 1500 кв.м.

По идентичен начин стоят нещата и с доводите, свързани с проверката за необходимост от закупуване на мобилната производствена линия, по време следваща инкриминираната от прокурора докладна записка № 24-01-323 от 12.02.2009 г. Данните по делото утвърждават това, че проверката за

необходимост е извършена след утвърждаването на посочената докладна записка. В последната е отразено, че е налице необходимост от изграждане на сграден фонд с общ размер от 28 600 кв.м, от които 2 500 кв.м. сухопътни войски и 18 600 кв.м. бригада „Логистика”. Към момента на представянето на същата докладна записка на подсъдимия, в качеството му на....., отговорите на щаба на сухопътните войски и бригада „Логистика”, дадени от И. Д. и К. С. още не са били предоставени на ГЩ, дирекция „Логистика”. Последната инстанция с писмо № 24-01-347 от 16.02.2009 г. (том 2, л.141-142), адресирано до командващите сухопътните войски И. Д., командира на бригада „Логистика” К. С., както и до командващите ВВС, ВМС, директора на дирекция „Личен състав” при ГЩ и командира на свързочна бригада Н. М., с цел преценка целесъобразността от придобиването на линията, е поискала до 20.02.2009 г. да се представи информация за потребността от изграждане на инфраструктура по тази технология в подчинените им поделения в близките пет години, като информацията трябва да съдържа данни за вида на сградата и нейната площ, а обектите се приоритизират по години. По-късно, с писмо № 24-01-347 от 18.02.2009 г. на ГЩ, дирекция „Личен състав” (том 5, л.73-74), идентична информация е изисквана и от началника на ВА”Г.С.Раковски” Г. Г., началника на НВУ”В.Левски” Ц. Х., началника на ВВМУ”Н.Й.Вапцаров” Д. А.. Информацията, резултат на направените запитвания, е постъпила в ГЩ за времето от 16.02.2009 г. до 27.02.2009 г. (виж писма том 5, л.л.65,66,68,70,71,75, 77 и 79 и том 7, л.13). В отговорът на щаба на сухопътните войски не се съдържат никакви данни за площ, необходима за застрояване по коментираната технология, а в отговорът на бригада „Логистика” е посочено, че в поделенията ѝ не е предвидено изграждане на нови сгради в предстоящите пет години, както и това, че специфичните изисквания към експлоатацията и съхранението на отбранителните продукти в поделенията на бригадата не позволяват използването на предложения тип сгради с метална конструкция, изградени по системата UBM. Добре е видно, че заявената с инкриминираната докладна записка от 12.02.2009 г. необходимост от изграждане, в системата на МО, на площ в посочения размер, не намира опора в събраните по делото многобройни писмени доказателства. Иначе казано, на вниманието на подсъдимия е била представена докладна, съдържаща невярна информация. Дейността на съответните длъжностни лица от ГЩ и МО, подписали и поставили на вниманието на подсъдимия цитираната докладна записка от 12.02.2009 г., за утвърждаването ѝ, не се коментира въобще от представителя на обвинителната власт.

4. При казаното по-горе, на нарушението на реда на подписване на спецификацията (св.К. подписал последен, а не пръв), както и на това, че

същата е изготвена преди утвърждаването на ЕФП за МТО на МО се придава значение, каквото те обективно нямат. По-важно, от реда на полагане на подписите и времето на изготвяне на спецификацията, е друго – отразените в тях изявления да съответстват на обективната действителност, а обратното не само не се твърди от прокурора, но и не се установява.

Обобщено, основавайки се на изложеното дотук и на изводите на въззивния съд по фактите и приложимото право, които ВКС утвърждава като правилни и законосъобразни, без да е необходимо да ги преповтаря, настоящият съдебен състав намери, че не са допуснати претендираните с протеста касационни основания по чл.348, ал.1, т.т.1 и 2 от НПК.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 26 от 18.03.2013 г., постановено по внохд № 978/12 г. на Апелативния съд – гр.София.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: